

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14.02.2013r.

Sąd Rejonowy w Lubaniu Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Tulliusz Stabryn

Protokolant: Aleksandra Hormańska

po rozpoznaniu w dniach 06.09.2012r., 04.10.2012r., 21.11.2012r., 07.01.2013r., 17.01.2013r., 14.02.2013r. sprawy karnej

przeciwko **M. M. (1)**, s. Z. i Z. z d. Kucharek,

ur. (...) w L.

oskarżonemu o to, że :

1. w dniu 16.05.2012r. ok. godziny 18 w L. woj. (...), na klatce schodowej w budynku mieszkalnym przy ulicy (...), będąc pod wpływem alkoholu znieważył słowami powszechnie uznanymi za obelżywe Z. M. (1),

tj. o czyn z art. 216 § 1 kk;

2. w tym samym miejscu i czasie uderzył Z. M. (1) pięścią w okolice prawego oka powodując u niej obrażenia ciała w postaci obrzęku, krwiaka podskórnego oraz ranki dolnej powieki oka prawego, skutkujące rozstrojem zdrowia na okres poniżej dni 7,

tj. o czyn z art. 157 § 2 kk;

I. uznaje oskarżonego M. M. (1) winnym popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt 1 części wstępnej wyroku stanowiącego występki z art. 216 § 1 kk i za to na podstawie art. 216 § 1 kk wymierza mu karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych przy przyjęciu, iż jedna stawka dzienna równoważna jest kwocie 20 (dwudziestu) złotych,

II. uznaje oskarżonego M. M. (1) winnym popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt 2 części wstępnej wyroku stanowiącego występki z art. 157 § 2 kk i za to na podstawie art. 157 § 2 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawiania wolności,

III. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk zawiesza wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności wobec oskarżonego na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata,

IV. na podstawie art. 72 § 1 pkt 5 kk zobowiązuje oskarżonego do powstrzymania się od nadużywania alkoholu,

V. na podstawie art. 73 § 1 kk w okresie próby oddaje oskarżonego pod dozór kuratora sądowego,

VI. na podstawie art. 46 § 2 kk zasądza od oskarżonego M. M. (1) na rzecz pokrzywdzonej Z. M. (1) kwotę 3.000 (trzech tysięcy) złotych tytułem nawiazki, płatne po uprawomocnieniu się wyroku,

VII. na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 628 pkt 1 kpk zasądza od oskarżonego M. M. (1) na rzecz Z. M. (1) kwotę 300 (trzystu) złotych tytułem zwrotu poniesionych przez nią kosztów procesu.

Uzasadnienie.

Z. M. (1) zamieszkuje w L. przy ul. (...). Jej sąsiadem jest M. M. (1), który mieszka na tym samym piętrze, w sąsiednim mieszkaniu pod nr (...). W dniu 16 maja 2012 roku Z. M. (1) w godzinach popołudniowych udała się do kościoła. Wracając z niego około godziny 18 weszła na klatkę schodową gdzie ze skrzynki wyciągnęła listy, po czym zaczęła wchodzić po schodach kierując się do swojego mieszkania. W tym samym czasie M. M. (1) wraz z dwoma kolegami zakończył spożywanie w swoim mieszkaniu alkoholu. (...) postanowił udać się do miasta, żeby sprzedać euro i uzyskać pieniądze na dalszy zakup alkoholu. Mieszkanie, jako pierwszy opuścił A. G., który wyszedł przed blok. W tym czasie na klatce schodowej nie było jeszcze Z. M. (1). Jako drugi wyszedł M. M. (2), który na pół piętrze minął się z Z. M. (1), gdy ta doszła do drzwi zobaczyła M. M. (1) zamykającego drzwi od swojego mieszkania. Z. M. (1) wspierając się na kuli lewą ręką zaczęła otwierać drzwi od swojego mieszkania, wtedy podszedł do niej M. M. (1), który stwierdził, że chce z nią porozmawiać, Z. M. (1) stwierdziła, iż nie będzie z nim rozmawiać, bo czuła od niego alkohol, po czym nakazał mu się odsunąć od drzwi jej mieszkania, bo ten tarasował jej wejście do mieszkania. M. M. (1) nie reagował na prośbę Z. M. (1), która wówczas pchnęła M.. Widząc to M. M. (2) zaczął wyzywać Z. M. (1) słowami powszechnie uznawanymi za obelżywe takimi jak „stara jebana kurwa”, a następnie dwukrotnie uderzył ją pięścią w twarz. W wyniku uderzenia Z. M. (1) osunęła się na ziemię w przedpokoju swojego mieszkania, natomiast M. M. (1) zszedł po schodach i wyszedł z budynku nie interesując się, co stało się z Z. M. (1). Następnie razem z kolegami udał się do kantoru w rynku w celu sprzedaży euro.

Dowód: zeznania świadka Z. M. k. 20;

wyjaśnienia oskarżonego M. M. k. 19.

W chwilę po tym do klatki weszła B. B. (1) wraz z synem, która przechodząc obok mieszkania Z. M. (1) zobaczyła otwarte drzwi, przy których było sporo krwi. W przedpokoju siedziała z zapuchniętą i zakrwawioną twarzą Z. M. (1), która stwierdziła, że została pobita. B. B. (1) zadzwoniła po Policję. Kilka Minut później na miejsce zdarzenia przyjechał patrol Policji w składzie (...). Policjanci widząc stan, w jakim znajdowała się Z. M. (1) wezwali pogotowie, po czym przystąpili do rozpytania pobitej. Z. M. (1) stwierdziła, iż została pobita przez sąsiada M. M. (1). W trakcie, gdy pogotowie zabierało Z. M. (1) do szpitala do swojego miejsca zamieszkania wrócił M. M. (1), który został zatrzymany przez Policję, z którą następnie udał się do swojego mieszkania. M. M. (1) potwierdził, iż doszło do sprzeczki z Z. M. (1) i przyznał się do wyzywania jej słowami wulgarnymi, potwierdził również, iż uderzył sąsiadkę. Funkcjonariusze policji przebadali M. M. (1) na alkoteście. Badanie wykazało, iż o godzinie 18.37 znajdował się w stanie nietrzeźwości ze wskazaniem 1,84 mg alkoholu na dm³ w wydychanym powietrzu.

Dowód: zeznania świadka Z. M. k. 20;

zeznania świadka J. M. k. 25;

zeznania świadka B. B. k. 57;

zeznania świadka J. B. k. 49;

zeznania świadka T. O. k. 49;

wyjaśnienia oskarżonego M. M. k. 19;

protokół użycia alkotestu k. 5.

Z. M. (1) w wyniku dwukrotnego uderzenia pięścią w twarz odniosła obrażenia ciała w postaci obrzęku, krwiak podskórny oraz ranki dolnej powieki oka prawego, skutkujące rozstrojem zdrowia na okres poniżej dni 7. M. M. (1) nie był dotychczas karany.

Dowód: karta porady ambulatoryjnej k. 2;

karta karna k. 15;

zdjęcia obrażeń Z. M. k. 18.

Oskarżony M. M. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, choć jak sam przyznał w trakcie zdarzenia mógł znieważać pokrzywdzoną słowami powszechnie uznawanymi za obelżywe. Zaprzeczył natomiast, iż uderzył Z. M. (1), wskazując równocześnie, iż popchnął ją i może wtedy uderzyła ona głową o futrynę. (...) potwierdził również, iż widział jak upada ona do przedpokoju na ziemię, choć jak wskazuje nie widział, żeby uderzyła głową o futrynę.

Przedstawiona przez oskarżonego wersja zdarzenia w ocenie Sądu nie zasługuje na danie jej wiary. Zdaniem Sądu jest to nie udolną próbą uniknięcia odpowiedzialności za czyny, których się dopuścił. Oskarżony w swoich wyjaśnieniach jest sprzeczny, co do istotnych elementów zdarzenia, choćby, co do faktu powstania obrażeń na skutek uderzenia głową o futrynę przez pokrzywdzoną. Z jednej strony wskazuje tę okoliczność, jako powód obrażeń, by zaraz zaprzeczyć temu, iż widział jak pokrzywdzona uderza głową o futrynę. Dziwi taka relacja tym bardziej, iż oskarżony znajdował się bezpośrednio przy pokrzywdzonej i nic nie przesłaniało mu widoczności.

Przedstawiona przez oskarżonego wersja zdarzenia nie znajduje odzwierciedlenia w zebranych materiale dowodowym. Należy również podkreślić, iż przesłuchani funkcjonariusze Policji, jako świadkowie, uczestniczący w przedmiotowej interwencji, zeznali, iż oskarżony w rozmowie z nimi potwierdził nie tylko fakt kierowania wobec pokrzywdzonej wyzwisk, ale również okoliczność uderzenia Z. M. (1).

Mając to na uwadze Sąd odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie stawianych mu zarzutów.

Biorąc pod uwagę, iż omawiane zdarzenia rozstrzygnęły się tylko i wyłącznie pomiędzy oskarżonym, a pokrzywdzoną, bez udziału osób postronnych, Sąd przy ocenianiu zeznań Z. M. (1), jako osoby bezpośrednio zainteresowanej w rozstrzygnięciu niniejszej sprawy, zwracał szczególną uwagę na jej relację i ewentualne elementy mogące świadczyć o próbie manipulowania zaistniałymi faktami. Okoliczności takich nie sposób jednak się doszukać w tych zeznaniach. Co do przebiegu zdarzenia, relacja pokrzywdzonej jest zwięzła, spójna i nieprzekoloryzowana, korespondująca z pozostałym materiałem dowodowym w postaci chociażby karty porady ambulatoryjnej, czy zdjęciami obrażeń, jakie odniosła. Tym samym nie sposób odmówić im waloru wiarygodności.

Przy takiej ocenie zeznań świadka mają również znaczenie zeznania T. O. (2) i J. B. (2). Funkcjonariusze Policji, choć nie byli bezpośrednimi świadkami zaistniałego zdarzenia to wskazują bardzo istotne informacje na temat oskarżonego, a mianowicie potwierdzają, iż w rozmowie z nimi M. M. (1) przyznał się do uderzenia pokrzywdzonej i znieważania jej osoby słowami wulgarnymi. Należy pamiętać, iż wskazani świadkowie są osobami postronnymi, niezainteresowanymi rozstrzygnięciem niniejszej sprawy na czyjąkolwiek korzyść. Ich relacja, co do przebiegu interwencji i pozyskanych tam informacji, od stron postępowania, jest zwięzła i logiczna. Brak w nich również elementów mogących świadczyć o angażowaniu się w konflikt, między stronami. Tym samym Sąd uznał, iż stanowią one pełnowartościowy materiał dowodowy, który legł u podstaw podjęcia rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Mniej istotne znaczenie dla niniejszej sprawy mają zeznania świadków J. M. (2) i B. B. (1). Nie były one, bowiem świadkami samego zdarzenia i znają tylko połowiczne okoliczności samego zajścia, przekazane przez pokrzywdzoną w stanie emocjonalnego roztrzęsienia.

Całości kształtu zdarzenia dopełniają dowody w postaci protokołu użycia alkotestu, karty poradni ambulatoryjnej i zdjęć obrażeń Z. M. (1).

Mając na uwadze tak zebrany materiał dowodowy okoliczności sprawy i wina oskarżonego w ocenie Sądu nie budzą żadnych wątpliwości. Oskarżony M. M. (1) swoim zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona zarzucanych mu

czynów z art. 216 § 1 kk i art. 157 § 2 kk. Kierowanie przez oskarżonego wobec Z. M. (1) słów wulgarnych tj. „stara jebana kurwa” w pełni wyczerpuje znamiona znieważenia określone w art. 216 § 1kk. Przez znieważenie, bowiem należy rozumieć każde zachowanie, w tym wypowiedanie słów, które ma na celu wyrażenie pogardy dla innej osoby. Uderzenie zaś pokrzywdzonej pięścią w twarz i spowodowanie u niej obrażeń ciała w postaci obrzęku, krwiak podskórny oraz ranki dolnej powieki oka prawego, skutkujących rozstrojem zdrowia na okres poniżej dni 7 wyczerpało znamiona czynu z art. 157 § 2 kk.

Wymierzając M. M. (1) za pierwszy czyn, na podstawie art. 216 § 1 kk karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych przy przyjęciu, iż jedna stawka dzienna równoważna jest kwocie 20 złotych, Sąd miał na uwadze dotychczasowy charakter i sposób życia oskarżonego, jego uprzednia niekaralność, znaczna społeczną szkodliwość zarzucanego mu czynu, przejawiającą się w braku poszanowania podstawowych zasad współżycia społecznego, a między innym braku poszanowania osoby i godności drugiego człowieka, działanie w stanie upojenia alkoholowego oraz działaniem bez jakiegokolwiek powodu.

Wymierzając oskarżonemu za drugi czyn na podstawie art. 157 § 2 kk, karę 6 miesięcy pozbawienia wolności Sąd obok powołanych już wyżej okoliczności, miał również na uwadze dysproporcję siły między młodym w pełni zdrowym mężczyzną, a schorowaną 78 letnią, poruszającą się przy pomocy kuli, kobietą. Oskarżony nie okazał w trakcie postępowania żadnej skruchy, lekceważąc sobie zaistniałe zdarzenie. Swoją postawą wykazał on brak poszanowania podstawowych wartości, jakim są nie tylko dobre stosunki między ludzkie, ale przede wszystkim ignorancję dla zdrowia i życia innych ludzi. Zadając pokrzywdzonej ciosy pięścią nie zainteresował się, jakie skutki mogą te ciosy wywołać. Widząc upadającą kobietę, a następnie leżącą na ziemi, nie interesował się jej losem, odchodząc z miejsca zdarzenia w celu zakupu dalszego alkoholu. Postawa tak jest nie tylko naganna, ale zasługuje na surowsze potraktowanie. Mając to na uwadze Sąd uznał, iż wymierzenie innej kary (grzywny bądź kary ograniczenia wolności) nie byłoby adekwatne do stopnia zawinienia oskarżonego i nie uzmysłowiłyby mu konieczności przestrzegania ustalonego porządku prawnego. Mogłoby również wywołać u sprawcy przeświadczenie o bagatelizowaniu przez wymiar sprawiedliwości takich zachowań, co w przyszłości mogłoby go skłonić do podobnego zachowania.

Biorąc pod uwagę, iż oskarżony nie był dotychczas karany, Sąd uznał, iż należy dać mu szansę normalnego egzystowania w społeczeństwie w związku, z czym, uznając, iż przedmiotowe kary wpłyną na postawę M. M. (1) i powstrzymają go od powrotu do przestępstwa, warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 3 lata. Okres ten winien wzmocnić w nim przeświadczenie o nieuchronności kary w przypadku podobnego, bezmyślnego i niepożądanego zachowania.

W ocenie Sądu zasadnym stało się również oddanie oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego (art. 73 § 1 kk). Przeświadczenie stałej kontroli powinno dodatkowo wywołać pozytywne myślenie u oskarżonego i konieczności przestrzegania ustalonego porządku prawnego.

Mając na uwadze, iż oskarżony przedmiotowego czynu dopuścił się w stanie upojenia alkoholowego, stosownie do art. 72 § 1 pkt 5 kk zobowiązał go do powstrzymania się od nadużywania alkoholu. Należy, bowiem domniemywać, iż przedmiotowy stan upojenia alkoholowego legł u podstaw jego zachowania. Człowiek trzeźwy nie ma ograniczonego toku rozumowania i nie działa impulsywnie, a tym samym wystrzega się podobnych sytuacji, zdając sobie sprawę z konsekwencji, jakie niosą one za sobą.

Biorąc pod uwagę, wulgarnie zachowanie oskarżonego w stosunku do 78 kobiety oraz spowodowanie u niej obrażeń ciała Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Z. M. (1) na podstawie art. 46 § 2kk nawiązkę w kwocie 3000 zł, co w dużej mierze powinno jej zrekompensować straty moralne

Tak wymierzona kara jest w ocenie Sądu nie tylko realnie dolegliwa z uwagi wymiar kary grzywny oraz nawiazki, ale również adekwatna do stopnia zawinienia oskarżonego. Czynić będzie ona zadość społecznemu odczuciu sprawiedliwości i uzmysłowi sprawcy konieczność przestrzegania ustalonego porządku prawnego.

Mając na uwadze fakt, iż oskarżony swoim zachowaniem przyczynił się do powstania kosztów niniejszej sprawy, Sąd na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 628 pkt 1 kpk zasądziło od M. M. (1) na rzecz Z. M. (1) kwotę 300 zł z tytułu poniesionych przez nią kosztów procesu.